

[Tyroll]

ger af ulykkestilfælde. Der er tale om en omfordeling. Den nye § 25 skal sikre, at der bliver tale om en reel forbedring af ydelserne, således at ingen bliver ringere stillet end efter gældende lov, således som eksemplerne i »Betænkning vedrørende arbejdsskadeforsikring« angiver at det ellers ville være tilfældet.

Ændringsforslaget sættes først til forhandling.

Forhandling

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal kort give en stemmeforklaring. Egentlig synes vi ikke, det er en god måde at gøre det på at stille ændringsforslag her ved tredje behandling. På den anden side kan vi godt se, at når VS ikke er med i udvalget og ikke er betækningsberettiget, kan det være deres eneste måde at markere på, hvor de står.

Vi vil stemme for ændringsforslaget ud fra den betragtning, at vi her igen kan vise socialdemokratiet, at hvis de havde villet, kunne de have fået en bedre arbejdsskadelov. Vi vil derimod undlade at stemme for selve lovforslaget.

Ole Hovmand (FP):

Vi kan i fremskridtspartiet ikke gå ind for det af VS stillede ændringsforslag, idet beregningerne af, hvad lovforslaget vil koste, dermed ikke kan holde. Vi mener, at omlægningen af forsikringen med arbejdsskade- og ménerstatning bør bibeholdes, og det bliver den ikke, hvis VS' ændringsforslag kommer igennem.

Tove Jørgensen (DKP):

Med en motivering formuleret af fru Inge Fischer Møller, nemlig at vi ikke har råd, stemte socialdemokratiet forleden imod en række ændringsforslag til forbedring af arbejdsskadeforsikringsloven.

Den overvejende del af ændringsforslagene blev støttet af DKP, SF, VS og retsforbundet. Men hvem er det, der ikke har råd? Er det fru Inge Fischer Møller, der er arbejdsgiver, eller er det andre i socialdemokratiet, der er det, for det er jo ikke samfundet, men arbejdsgiverne, der skal forsikre?

Det bliver derimod samfundet, der skal betale, hvis arbejdsgiverne slipper så billigt, at det ikke kan betale sig at gøre noget for at forbedre arbejdsmiljøet. Det er samfundet, der skal klare udgifterne, hvis risikoen for arbejdsulykker ikke nedsættes, og hvis der ikke sættes ind imod de årsager, der er skyld i de mange erhvervssygdomme.

Den bedste motivation for arbejdsgiverne til at sikre dette ville have været, at vi forlangte, at de sikrede deres arbejdere 100 pct. Hvis udgifterne blev for store, skulle der nok komme gang i forbedringerne, men det ville socialdemokratiet altså ikke.

Dertil kommer så de helt menneskelige konsekvenser for de enkelte mennesker. For hvad var det, socialdemokratiet stemte imod? Det var ILO-konventionens krav om at dække skader til og fra arbejdspladsen. Sølle 50 mill. kr., men ikke 50 mill. kr. i arbejdsgiverbidrag. Nej, det var blot det, forsikringssummen skulle forhøjes med, øjensynlig kun et par mill. kr. Svaret har vi endnu ikke fået i udvalget, selv om spørgsmålet er stillet.

Men selv småting som at arbejderne skulle have ret til at få erstattet tøj, sko o. lign., der blev ødelagt ved arbejdsulykker, havde socialdemokratiet for små sko på til at kunne stemme for. Vi har sagt det før. Der er ingen forbedring i denne lov.

Justeringerne af erstatningsbeløbene, der i alt andrager en stigning på 8 pct., kunne være ordnet på anden måde. Som det er nu, sker det på bekostning af de lettere skader og på bekostning af den livsvarige ydelse og erstatningen til de efterladte. Det må socialdemokratiet alene bære ansvaret for. DKP vil stemme for VS' ændringsforslag, der er så beskedent, som noget kan være, idet det blot går ud på, at ingen skal stilles ringere ved den nye end ved den gamle lovgivning. Det er faktisk lidt i betragtning af, at vi endnu ikke har fået en bedriftssundhedstjeneste og ikke ved, hvordan den kommer til at se ud, og at vi har fået en ny arbejdsmiljølov, der ikke kommer til at fungere, før der er udarbejdet nogle hundrede cirkulærer. Så kunne man godt have forlangt, at i hvert fald forsikringsforpligtelsen ikke indeholdt en selvrisiko for arbejderne på en fjerdedel af lønnen og en endnu større risiko for en efterladt ægtefælle og børn.